

ÉNEK BATU KÁNROL

És mégis tévedett a vénség
egy esetben!

Először tévedett,
s többé soha.

A szörnyű kán.

A kán, a győzhetetlen.

A kán, a bölcs

– s mégis? –

ilyen hiba...

Zúgott

a horda,

gyászt és halált hozott

asszonyosikolyba, vérbe öltözötte.

És porrá égtek

minden városok.

És nem volt elég

nyíl

a tegezekben.

A póre hullák

reszkettek a fagytól.

A kaput tűz

és vér mosta pirosra.

Zúgott a szél.

Idegen nyelv karattyolt.

S a szabályakon

nem foghatott

a rozsdá.

Füsthöz szokott a táj

és hullaszaghoz...

S felgyújtva mindent,

mi még megmaradt

a porbelepte

nehéz harckocsikhoz

korbáccsal hajtották

a foglyokat.

És martalékkal

megrakódva

jöttek

a tömeget táborba terelék,

állíták őket kerékhez,

s röhögtek:

Meghalsz,

ha nagyobb vagy, mint a kerék.

A harcosoknak

keze nem remeg.

A szörnyű kán

pontos parancsot adott.

És nem maradt más,
csak a gyerekek.
A szláv szemű fiúk
és gyöngé lányok.

Sugárzók voltak,
mint az ikonok.
Mi végbement,
nehéz volt érteni...

De gyűlölet lángolt
kisírt, konok
szemükben —
s az nem volt
gyermeki.
Hallgatva álltak.
Aztán elállt a szél.
Felettük vérvörösen
zengett a dél.
És mégis tévedett.
a bölcs
vezér.

Melléfogott,
s nem értette:
miért?
Feláll haduk még
újra s újra sorba.
Már újra dúl
vadul
az ütközet...

A kerekek
kissé magasak voltak.
S nagyon gyorsan
nőnek a gyerekek.

SZ. VOZNYESZENSZKIJ

A BIOLÓGUS MONOLÓGJA

Érzelmek bomlanak,
megrohadnak.
Békákat pároztattunk
tegnap.

Csipeszek ámultak
fekete tálcán
két smaragd-csoda
ünnepi táncán.

Fogtam a fogót, hogy
miként kívánjuk,
úgy gyönyörödjön
gyönyörű vágyuk.

Mintha a kínok
titka ömölne
tűzzel omolva
a ritka gyönyörbe.